

UZASADNIENIE

Powód A. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2.141,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę między należnym a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem w związku ze szkodą powstałą w pojeździe marki P. (...) o nr. rej. (...), na skutek uczestniczenia pojazdu w kolizji drogowej. Powód podał, że strona pozwana bezpodstawnie zawyżyła koszty naprawy przy jednoczesnym zaniżeniu wartości pojazdu, po to aby dokonać likwidacji szkody w korzystnym dla siebie wariantcie szkody całkowitej.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Strona pozwana wskazała, że postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone rzetelnie, a zakres uszkodzeń i cena naprawy uszkodzonych elementów czyniły ją nieopłacalną. Wobec powyższego strona pozwana dokonała likwidacji szkody w wariantcie szkody całkowitej. W ocenie strony pozwanej wypłacona kwota jest adekwatna do okoliczności sprawy. Pozwany zakwestionował moc dowodową prywatnej ekspertyzy przedłożonej przez stronę powodową, kwestionując prawidłowość dokonanej wyceny.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 czerwca 2015r. w wyniku kolizji drogowej uległ uszkodzeniu pojazd marki P. (...) o nr. rej. (...), stanowiący własność W. G. (1).

okoliczność bezsporna

Strona pozwana na etapie postępowania likwidacyjnego oszacowała wartość rynkową pojazdu marki P. (...) o nr. rej. (...) na kwotę 6.300 zł, a wartość naprawy uszkodzonych elementów po wypadku na kwotę 15.566 zł. Pozwany poinformował właściciela pojazdu W. G. (1), że szkoda w jego pojeździe ma charakter szkody całkowitej. Poszkodowanemu zgłosił pozwanemu zaistnienie szkody w dniu 08 czerwca 2015r. w wyniku czego wypłacono mu odszkodowanie w kwocie 3.900 zł.

dowód:

- wycena nr (...), k.23-24,
- wyliczenie szkody nr (...), k. 25,
- pismo z dnia 29.06.2015r., k. 26,
- akta szkody, k. 55,
- pisma z dnia 01.09.2015r., k.27.

W. G. (1) dokonał naprawy pojazdu marki P. (...) o nr. rej. (...) wydając kwotę 6.041,60 zł. Przeciętne optymalne koszty naprawy pojazdy o marce i uszkodzeniach jak w pojeździe poszkodowanego wynoszą przeciętnie ok. 17.631,79 zł- 21.757,30 zł.

dowód:

- kosztorys nr (...), k. 28-30,
- faktura VAT (...), k. 31.

W. G. (1) (cedent) zawarł w dniu 30 lipca 2015r. z pozwanym A. Z. (cesjonariuszem) umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność przysługująca cedentowi przeciwko stronie pozwanej, wynikająca ze szkody z dnia 08 czerwca 2015r., dotycząca pojazdu marki P. (...) o nr. rej. (...).

dowód:

- umowa cesji z dnia 30.07.2015r., k. 32

Wartość rynkowa nieuszkodzonego pojazdu marki P. (...) o nr. rej. (...) wynosi 7.400 zł. Wartość wraku w.w pojeździe wynosi 1.300 zł, a zatem wartość rynkowa pojazdu marki P. (...) o nr. rej. (...) na dzień 08 czerwca 2015r. wynosiła 6.600 zł.

dowód:

- opina biegłego R. W. k. 117-127.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do ustalenia czy powód A. Z. zasadnie żąda zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2.141,60 zł wraz z należnymi odsetkami i kosztami postępowania. Powód kwestionował sposób przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, ustalenie szkody całkowitej i wysokość należnego odszkodowania.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowane w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 k.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody.

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od

ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, Biul. SN 2003, z. 6, poz. 4), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (wyrok SN z dnia 11 grudnia 1997 r., I CKN 385/97, LEX nr 50530).

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że w dniu 08 czerwca 2015 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny w wyniku, którego doszło do uszkodzenia pojazdu m marki P. (...) o nr. rej. (...), jak również iż odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki przedmiotowego zdarzenia ponosi strona pozwana, która zresztą nie kwestionowała swojej odpowiedzialności odszkodowawczej, co do zasady, a jedynie co do wysokości.

W celu ustalenia okoliczności istotnych dla sprawy, a zatem czy w wyniku zdarzenia doszło do szkody całkowitej oraz jaka powinna być wysokość należnego powodowi odszkodowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej R. W. (2). Biegły sądowy wartość rynkową nieuszkodzonego samochodu określił na kwotę 7.400 zł (uwzględniając niewielki przebieg), pojazdu uszkodzonego na kwotę 1.300 zł, a koszty naprawy na nie mniej niż ok. 17.000 zł. W ocenie Sądu opinia biegłego w tym zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z zasadami kosztorysowania napraw pojazdów, a nadto żadna ze stron nie kwestionowała jej mocy dowodowej.

Wysokość szkody jest wartością obiektywną niezależną od tego, gdzie i jak poszkodowany naprawi uszkodzony pojazd, a nawet czy w ogóle zdecyduje się na jego naprawę. Od reguły pozostawienia do uznania poszkodowanego sposobu naprawienia szkody zachodzą wyłącznie dwa wyjątki. Pierwszy z nich przewidziany w art. 363 § 1 k.c. dotyczy niemożliwości restytucji naturalnej, drugim z wyjątków jest sytuacja, gdy jej realizacja niesłaby za sobą nadmierne trudności lub koszty (Agnieszka Rzetecka-Gil, Komentarz do art. 363 Kodeksu cywilnego, LEX/el. 2011). Utrwalone jest stanowisko doktryny i judykatury, że jeżeli koszty naprawy pojazdu po wypadku przekraczają wartość samochodu sprzed tego zdarzenia w stopniu, który uzasadnia uznanie naprawy za nieopłacalną jak w niniejszej sprawie celowe i uzasadnione jest odstąpienie od przywrócenia stanu poprzedniego (Adam Olejniczak, Komentarz do art. 363 Kodeksu Cywilnego, LEX 2010). Z dyspozycji art. 824 § 1 k.c. wynika, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. W przypadku bowiem wypłaty wyższych sum prowadziłyby to do bezpodstawnego wzbogacenia ubezpieczonego, a tym samym prowadziłyby do zaprzeczenia istocie i celowi ubezpieczenia gospodarczego (Zdzisław Gawlik, Komentarz do art. 824 § 1 Kodeksu cywilnego, LEX 2010).

Mając na względzie powyższe porównując wartość pojazdu w dacie powstania szkody 7.400 zł oraz koszt jego naprawy w wariantcie najtańszym 17.631,79 zł stwierdzić należało, że w samochodzie cedenta doszło do szkody całkowitej. Wobec powyższego należne powodowi odszkodowanie powinno stanowić różnicę między wartością pojazdu w dacie zdarzenia szkodowego 7.400 zł, a wartością jego pozostałości 1.300 zł (7.400 zł – 1.300 zł = 6.100 zł). Mając powyższe na uwadze, jak również że poszkodowany na etapie postępowania likwidacyjnego uzyskał odszkodowanie w wysokości 3.900 zł Sąd uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, o czym Sąd orzekł w pkt. I wyroku. Powodowi od zasądzanego świadczenia należą się również odsetki ustawowe za opóźnienie. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powód o zdarzeniu zawiadomiła stronę pozwaną w dniu 08 czerwca 2015 roku. A zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 09 lipca 2015 r. tj. po upływie okresu czasu przekraczającego 30 – dniowy terminu na spełnienie świadczenia jest uzasadnione.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodu z zeznań powoda oraz świadka W. G. (2) albowiem ich przeprowadzenie było bezprzedmiotowe wobec wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy oraz zmierzało do nieuzasadnionego przedłużania postępowania.

O kosztach procesu w pkt III orzeczono na podstawie art. 98 k.c. Powód jest stroną wygrywającą sprawę w całości, a zatem pozwany winien zwrócić mu wszystkie celowe i uzasadnione koszty postępowania.

Rozstrzygnięcie w pkt III wyroku zostało oparte o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594).

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. O.. (...)

2. (...)

(...) M. D.,

3. (...)